

arbejde, og jeg har selv været blandt dem, som paa vore Partikongresser har givet denne Politik min Tilslutning, jeg tror, det har været gavnligt for de Interesser, som det var vor Opgave at varetage. Jeg ved imidlertid, at der i Slagelse sidder en Redaktør — han sidder ganske vist udenfor Rigsdagen —, som fløjter en Melodi, man ikke kan undlade at laane Øre til, nemlig Melodien om det forenede Venstre. Jeg vil sige mine ærede Herrer i Rigsdagen: Den Tid kommer, da den Borgfred — som for Resten ikke mere eksisterer, idet Højre har brudt den — ikke er mere, der kommer den Dag, da vi i alt Fald skal have Valg igen. Der er ganske vist nogle ondsksfulde Mennesker ude i Landet, som siger til mig, naar jeg udtaler min Glæde over den nye Grundlov: Vi tror, at der aldrig bliver Valg efter den. Jeg søger at gøre dem begribeligt, at den Tale er helt hen i Vejret, og det er den selvfølgelig ogsaa. Den Tid nærmer sig, da vi skal have Valg. Da vi vedtog Grundloven af 5. Juni 1915, sagde jeg til mine Vælgere, at jeg vilde ønske, at den Tid maatte komme ret snart, da vi her i Landet kun havde tre politiske Partier: et Højre, et liberalt Mellemparti og et socialdemokratisk Parti. Jeg skal ikke drille Højre med at sige „et socialdemokratisk Folkeparti“, men det vilde egentlig være et godt Udtryk, thi vi har vist ikke mindst ved den Politik, vi har ført under Krigen, at vi er et fortræffeligt Folkeparti. Jeg vilde ikke have noget imod, at vi snart kunde naa en saadan Udvikling. Jeg ved ikke, om det ærede Medlem fra Æbeltoft (N. Neergaard) i Modsætning til mig — han betyder selvfølgelig meget mere end jeg — har været med til at skrive disse Skattelove, før de blev forelagt for os andre. Det kunde se saadan ud, thi han var i Virkeligheden parat til — det var Tilfældet trods alle Sidebemærkningerne — at acceptere det, der forelaa. Det er altid gavnligt under den nuværende Borgfredstilstand, at Ministeriet sikrer sig den nødvendige Tilslutning i det andet høje Ting, men jeg ved, at der i alt Fald er moderate Venstremænd, der endog har en betydelig Presse bag sig, der for Tiden arbejder paa at tilrettelægge vor Politik saaledes, at de to Partier kunde komme sammen. Jeg vil derfor gerne vide, om der er nogen Forbindelse mellem den Ting og disse Skattelove. Der har før været Storpolitik forbundet med Skattelove i den danske Rigsdag. En Gang sagde man om Reedtz-

Thott, at han væltede over sine egne Ben, da han gik op i Landstinget med Brændevinsskatten, og saaledes har der tidt været Storpolitik og nye politiske Konstellationer forbundet med nye Skatteforslag. Jeg ved det, som sagt, ikke, men det vil interessere flere end mig, om den højtærede Finansminister, der mindst af alle er nogen politisk Dinglepet — det er der ingen, der vil finde paa at beskyldte ham for —, har haft en Plan i den Retning.

Men skulde det hælde, at Situationen skulde udvikle sig derhen, vilde jeg i hvert Fald, inden jeg slutter og maaske ikke oftere tager Ordet i de kommende Dage, have Lov til endnu at gentage en personlig Udtalelse overfor den højtærede Finansminister. Selv om jeg beklager, at han er kommet med den for mig meget beske Medicin med Øllet og Tobakken, vil jeg bringe ham en personlig Tak, der kommer fra Hjertet, og som jeg haaber gaar til Hjertet — han vil forstaa, at en Velkomsthilsen i Dag efter det alvorlige Sygeleje er vel ment —, for hans Stilling under den vestindiske Sag. Da blev den højtærede Finansminister angrebet som ingen Politiker før i dette Land. Jeg har med Mund og Pen Gang efter Gang forsvaret den højtærede Minister som den Mand, der den Gang handlede i Fædrelandets velforstaaede Interesse. Jeg skal ikke gentage de Skældsord — for saadanne blev der brugt —, der den Gang lød mod ham og Ministeriet i denne Sag. Men Tiden har vist, at den Fasthed og Overbevisning, hvormed han talte, og hvorved vi følte, at han stod paa Fædrelandets Side i denne Sag og gjorde, hvad der var hans Pligt trods alle Angreb, er der Grund til at bringe ham en Tak for her i Dag, da han er mødt igen efter sin vel overstaaede Sygdom. Krigen mellem Amerika og Tyskland viser, at der nu er en særlig Grund til at gentage Takken. (Afbrydelse). Der er nogle, der synes at ville gøre Indsigelse paa ironisk Maade. Maa jeg da sige, at da Ministeren overfor Rigsdagen sagde: Der er en Fare forbundet med ikke at sige Ja til, hvad vi foreslaar (*Fraenkel*: Da var det ikke sandt!), da var det sandt, og det var Usandhed, naar det ærede Medlem, der nu afbryder mig, udtalte (*Afbrydelse af Fraenkel*)

Formanden: Det ærede Medlem for Københavns 7de Valgkreds (*Fraenkel*) maa ikke afbryde Taleren.